3 LEI
TINERETULUI SPORTIV
154
Moartea indiană
CARE VOLUM CUPRINDE O AVENTURA COMPLECTA

MOARTEA INDIANA

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 154

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Din milionar - cerşetor...5
II. La Percy Stuart...12
III. Bănuieli grave...17

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 154-a:

«Bogatul armator William Morley a fost omorât în condiţii ciudate. Percy Stuart o însărcinat să clarifice cazul«.

«Excentric-Club«.

I. Din milionar - cerşetor

Bogatul armator William Morley aranjase o serată pentru prietenii şi cunoscuţii săi. Tinerei soţii a milionarului îi plăceau foarte mult petrecerile. Printre invitaţi se afla şi mister Harry Thomsen, asociatul lui Morley. De asemenea şi fiica lui Thomsen. Toţi musafirii erau bine dispuşi, căci în casa lui Morley se petrecea bine.

După supeu, un servitor aduse amfitrionului o telegramă. Cum o deschise, Morley se îngălbeni. Thomsen observând schimbarea bruscă a prietenului său, se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat? Ai primit o veste rea?

Morley dădu tăcut din cap. Nici nu putea să vorbească. Cu mâinile tremurânde, el întinse depeşa lui Thomsen.

Acesta citi telegrama, prin care se arăta că vaporul cel mai bun al lui Morley, transportând o încărcătură foarte însemnată, naufragiase în apropiere de Cap Horn. Niciunul din oamenii echipajului nu se putuse salva.

Thomsen rămase şi el câteva minute complet deprimat. Dar apoi, el puse mâna pe umărul prietenului său şi-i spuse:

— Nu-ţi face inima rea, dragă Morley! E într-adevăr destul de regretabil că am pierdut vaporul nostru cel mai bun! Dar paguba nu va fi prea mare. Vaporul şi încărcătura erau doar asigurate?

Morley scoase un oftat.

— Nu, nu era nimic asigurat! răspunse el.

Cuvintele acestea avură un efect zdrobitor asupra lui Thomsen, a cărui figură se posomori din ce în ce mai mult.

— N-ai făcut asigurarea? Cum de e posibil aşa ceva? Cum de ai putut fi atât de neglijent? Nu te-ai gândit că această neglijenţă este şi în dauna altora?

Morley ridică din nou din umeri. Reproşurile acestea îl loveau mai mult decât pierderea vaporului.

Soţia lui Morley interveni şi ea în discuţie. Ea era foarte frumoasă, dar rea la suflet. Când auzi despre cele întâmplate, îşi copleşi bărbatul cu reproşuri. Morley consternat, nu-i putea răspunde niciun cuvânt.

Fiica lui Thomsen se adresă tovarăşului tatălui ei:

— Bietul mister Morley, ştie că suferi mult de pe urma acestei nenorociri! Dar nu trebuie să disperi! Vei suporta şi această lovitură!

Morley se uită la ea cu o privire recunoscătoare. Dar soţia sa privi dispreţuitoare pe tânăra fată. Thomsen dezaprobă şi el făţiş pe fiica sa.

Apoi cu un ton rece, Thomsen invită pe Morley să-l însoţească în birou, pentru că vrea să-i vorbească neapărat. În birou, el declară categoric asociatului său:

— Sunt nevoit să-ţi cer imediat partea mea din capitalul investit în întreprinderea noastră! Unui om care este atât de neglijent, nu-i pot încredinţa banii mei.

Morley se uită zăpăcit la el. Apoi, luă registrul şi examină, în mod mecanic, diferitele posturi. Cifrele însă îi jucau în fata ochilor. Simţea ca ameţeşte.

În cele din urmă, el spuse:

— Deocamdată, mi-e imposibil să-ţi restitui capitalul d-tale, care se ridică la suma de vreo cinci sute de mii de dolari. Nu-ţi pot plăti acum, dar te asigur că nu-ţi vei pierde banii!

Thomsen zâmbi ironic.

— Nu-i voi pierde? Îţi spun de pe acum, că niciodată nu vei fi în stare să-mi restitui banii. Insist deci asupra cererii mele.

Cu aceste cuvinte, el părăsi casa lui Morley, însoţit de fiica sa. Serata fu brusc întreruptă, Morley rămase singur cu soţia sa, într-o dispoziţie foarte proastă.

A doua zi dimineaţa, Morley primi mai multe somaţii de plata din partea creditorilor săi. Armatorul plăti din tot disponibilul său numerar, dar în cele din urmă fu nevoit să înceteze plăţile. Peste câteva zile, fu declarat falit.

Astfel, Morley se ruină şi, din milionar, ajunse cerşetor.

O astfel de situaţie era insuportabilă pentru omul acesta mândru. El se hotărî deci să emigreze în Brazilia cu soţia sa, care găsea prea puţină înţelegere pentru situaţia disperată a bărbatului ei.

Anny Thomsen, aflând de plecarea fostului asociat al tatălui ei, veni să-şi ia rămas bun pe vapor.

Apoi, Morley se retrase în cabina lui, evitând orice contact cu ceilalţi pasageri. Dar soţia lui, foarte nepăsătoare, se afla pe bord, înconjurată de un grup de tineri, care-i făceau curte.

Îndeosebi, un tânăr din Indii căuta să câştige inima frumoasei blondine americane. Doamna Morley manifesta şi ea oarecare simpatie elegantului tânăr.

Într-o seară, pe când vaporul se afla în plin larg, Morley stătea pe gânduri în cabina lui. Mary, soţia sa, se afla pe bord, ca de obicei, în societatea mai multor tineri.

Deodată, se auzi un strigăt puternic:

— Un om peste bord!

Morley ieşi repede pe bord. Aici, marinarii desfăceau tocmai o barcă de salvare. La întrebarea lui cine căzuse în valuri, nu primi niciun răspuns. Dar în cele din urmă, un marinar îi spuse că d-na Morley, care probabil că se aplecase prea mult peste balustrada vaporului, căzuse în mare. Toate încercările de salvare rămaseră zadarnice. Corpul femeii nu mai putut fi pescuit. Complet zdruncinat de această nouă lovitură, Morley îşi continuă călătoria, zdrobit de durere.

La Rio de Janeiro, tânărul din Indii, anume Swami, care curtase pe soţia lui Morley, îşi luă rămas bun de la acesta, exprimându-i condoleanţele celei mai sincere.

……………………………………………………………………………

Renumitul sportsman american Percy Stuart şedea la o masă de marmoră din restaurantul hotelului Middleton şi citea un ziar. Cunoştea mai demult pe William Morley şi auzise despre nenorocirile lui. Rămase deci surprins că, la cinci ani după cele întâmplate, vede din nou pe acest om în faţa sa.

Morley luase loc la masa lui Percy. Tânărul sportsman îl întrebă:

— Când te-ai reîntors la New-York, mister Morley? Vii acum din Brazilia? Sau poate ca te întorci peste puţin timp înapoi?

Morley clătină din cap.

— Cum, nu ştii că m-am întors de trei ani la New-York? Probabil că ai lipsit mult timp din New-York, fiind ocupat cu aventurile d-tale. Mi-a mers foarte bine în Brazilia. Norocul m-a favorizat şi mi-am putut croi din nou o existenţă destul de frumoasă…

Morley se opri brusc. Un tânăr, care-i părea cunoscut, intrase tocmai în local.

Era Swami, pe care-l cunoscuse acum câţiva ani, pe bordul vaporului, cu care călătorea spre Brazilia împreună cu soţia sa. Prezenţa acestui om îi pricinuia o oarecare indispoziţie. Îi era

antipatic tânărul acesta, care curtase prea insistent pe decedata sa soţie. N-ar fi vrut să-l mai întâlnească.

Totuşi, Morley povesti lui Percy Stuart de unde cunoştea pe Swami.

După masă, Morley se duse la biroul său. Afacerile îi mergeau şi acum destul de bine. Înfiinţase o nouă întreprindere şi se căsătorise cu Anny Thomsen. Aveau acum şi o fetiţă.

Numai atitudinea oarecum duşmănoasă a socrului său îl cam nemulţumea. Thomsen era încă supărat pe Morley, deoarece Anny se căsătorise cu el, fără cuvenita aprobare părintească. Pe de altă parte, Morley nu-i achitase nici până acum vechea datorie.

La birou, Morley găsi o înştiinţare din partea Băncii centrale, prin oare i se aducea la cunoştinţă că banca îi ţine la dispoziţie un cec asupra sumei de cinci sute de mii dolari, care-i fusese trimisă de un client al său. Foarte bucuros, Morley luă cecul şi plecă acasă. În sfârşit, era în stare să achite datoria socrului său.

Spuse acest lucru soţiei sale şi-i arătă cecul.

Spre scară, pe când Morley se afla în camera sa, citind un ziar, servitorul îi anunţă vizita unei doamne străine, care vroia neapărat să-i vorbească.

Morley ordonă servitorului s-o introducă în camera de primire. Când necunoscuta îşi ridică voalul de pe faţă, Morley se dădu îngrozit câţiva paşi înapoi. În fata lui se afla prima sa soţie.

Morley se prăbuşi într-un fotoliu, întinzând mâinile de parcă ar fi vrut să se apere împotriva unei stafii. El nu îndrăznea să deschidă ochii. Abia după câteva minute, bietul om ridică încet capul. Femeia însă dispăruse.

Morley căută să se stăpânească, pentru a nu se trăda faţă de soţia sa, pe care vroia s-o menajeze.

În dimineaţa celei de a doua zile, el încercă să se consoleze singur, spunându-şi că nu putea fi vorba decât de o halucinaţie. Întreba pe servitor, dar acesta îi confirmă că, doamna din seara trecută, părăsise casa în fugă şi foarte agitată.

Pe la orele 10 dimineaţa, Morley se pregăti să se ducă la bancă, pentru a încasa cecul. Apăru însă socrul său, care probabil că venise să-şi viziteze fiica, în speranţa că nu-şi va găsi ginerele acasă.

Întâlnirea aceasta fu penibilă lui Thomsen. Dar Morley se

apropie de el şi-i arătă cecul.

— Îţi voi achita chiar azi datoria! spuse el. Mă duc imediat la bancă, ca să ridic banii. Sper că vei uita cele întâmplate între noi şi că ne vom împăca. Nu-ţi poţi închipui ce mulţumit sunt, că am posibilitatea să-ţi achit această datorie!

Thomsen se uită puţin neîncrezător la ginerele său. Totuşi, la plecare, îi întinse mâna şi se arătă ceva mai prietenos.

Morley plecă la bancă, de unde ridică banii. Apoi, se întoarse la birou, pentru a expedia suma prin poştă socrului său. Dar tocmai în momentul în care vru să pună bancnotele într-un plic, pe care scrisese adresa socrului său, servitorul îi anunţă vizita unui străin. Acesta nici nu aştepta răspunsul lui Morley, ci intră imediat după servitor.

Morley puse imediat plicul la o parte. În faţa lui se afla indianul Swami.

După ce servitorul ieşi din birou, Swami se adresă armatorului:

— Trebuie să-ţi fac o comunicare, mister Morley! Întrucât cred că-ţi mai aduci aminte de mine, mă voi dispensa de orice introducere. Cred ca ştii, încă de ieri, că soţia d-tale trăieşte!

Morley sări în picioare.

— Asta nu e adevărat! strigă el. Soţia mea e moartă! Echipajul vaporului mi-a declarat că a căzut în mare şi că s-a înecat. D-ta ai fost de faţă şi mi-ai spus acelaşi lucru. Ba, la Rio de Janeiro, mi-ai exprimat şi condoleanţe. Sau poate vrei să mă faci să cred…

Tânărul zâmbi, diabolic.

— Puţin îmi pasă despre cele ce crezi d-ta! răspunse el. Soţia d-tale trăieşte. Şi acum să revin la scopul vizitei mele. Mi-am pierdut întreaga avere şi am nevoie de bani. Dacă vrei ca Mary să dispară din nou din New-York, atunci dă-mi bani! În caz contrar, prima d-tale soţie va constitui o dovadă că d-ta eşti bigam!

Morley se răsti, înfuriat:

— Cum de poţi susţine aşa ceva! Când m-am căsătorit pentru a doua oară, eram convins că Mary este moartă. Dacă ea trăieşte într-adevăr, atunci am fost înşelat şi nu sunt deloc vinovat!

Indianul ridică din umeri, zâmbind ironic.

— Legea nu va fi prea indulgentă cu d-ta! Ai vreo dovadă

scrisă asupra decesului soţiei d-tale? Nu-i aşa că nu? Alege deci: ori îmi dai bani, ori de nu înfunzi puşcăria!

Morley oftă disperat. Îşi dădea scama că e în mâinile şantajistului. Luă deci o mie de dolari din casa de bani din casa de bani şi-i numără tânărului.

Dar acesta refuză să primească banii.

— Crezi că mă mulţumesc cu o sumă atât de ridicolă? Îmi trebuie mulţi bani! Totuşi, deocamdată, mă voi mulţumi cu două mii de dolari.

Morley tremura de indignare. Nu vroia însă ca să-şi îndurereze pe cea de a doua soţie. De aceia dădu indianului încă o mie de dolari.

Acesta luă bani şi plecă.

Apoi, Morley se gândi să expedieze socrului sau, într-un plic de valoare, cei 500.000 de dolari. Negăsind însă plicul pe care-l alesese, trecu în camera de alături, de unde aduse un nou plic. Scrise pe el din nou adresa socrului său şi vârî înăuntru bancnotele. Apoi, căută ceara pentru a sigila plicul.

Dar acum, el nu găsi nici ceara. Enervat, Morley sună pe servitor. Însă soneria nu funcţiona. Nerăbdător, Morley se duse din nou în camera de alături, de unde îşi aduse o bucată de ceară.

În cele din urmă, plicul fu sigilat. Morley îl duse singur la poştă, întrucât nu vroia să încredinţeze nimănui transportul unei sume atât de importante de bani. După ce expedie banii, el răsuflă uşurat.

Se simţea acum fericit şi ar fi fost şi mai fericit, dacă nu şi-ar fi amintit imediat de apariţia primei sale soţii.

Se hotărî totuşi ca, deocamdată, să nu spună nimic celei de a doua soţii despre grijile sale.

———————————

II. La Percy Stuart

A doua zi dimineaţă, când bătrânul Thomsen primi un plic sigilat, el zâmbi mulţumit. Se îndoise că ginerele său îşi va tine cuvântul. Foarte bucuros, Thomsen deschise plicul de valoare, în prezenţa factorului poştal.

Dar imediat apoi, el tresări speriat. În loc de bancnote, în plic se aflau bucăţi de ziar împăturite. Factorul poştal rămâne şi el cu paralizat.

Revenindu-şi puţin, Thomsen se adresă factorului:

— Te rog să mă însoţeşti neapărat la ginerele meu, expeditorul acestei scrisori!

Funcţionarul poştal se declară de acord şi plecară amândoi cu maşina lui Thomsen, la biroul firmei Morley.

Intrară înăuntru, iar Thomsen arătă ginerelui său plicul cu bucăţile de ziar, spunându-i înfuriat:

— Era vorba să-mi trimiţi bani! Dar ţi-ai bătut joc de mine şi mi-ai trimis nişte bucăţi de ziar în plic. Factorul poştal poate să-ţi confirme lucrul acesta.

Morley se făcu palid la faţă şi se uită zăpăcit la socrul său. El bâlbâi:

— Dar asta e imposibil! Eu personal am pus bancnotele în plic. Pot s-o jur!

Acum, factorul poştal fu cuprins de teamă. El se jură că nu se atinsese de plic. Thomsen îl linişti:

— Asupra d-tale nu cade nicio bănuială, deoarece sigiliile erau intacte. Singura ipoteză verosimilă este că plicul a fost golit înainte de a fi expediat la poştă.

Morley interveni:

— Nu, lucrul acesta e imposibil! Eu personal am dus scrisoarea la postă.

Thomsen îi răspunse însă rece:

— Autorităţile vor face lumină în această chestiune!

Cuvintele acestea răsunară ca o ameninţare. Morley rămase complet consternat.

În după amiaza aceleiaşi zile, el primi o scrisoare expresă din partea socrului său, cu următorul conţinut:

> «Dacă nu voi avea până mâine pretinsa sumă expediată, atunci voi întreprinde măsurile necesare.
>
> Thomsen.«

În culmea disperării, Morley povesti soţiei sale cele întâmplate, spunându-i că nu mai e în stare să procure din nou această sumă.

A doua zi dimineaţa, Morley plecă de acasă foarte devreme. Soţia sa plecase şi ea, pentru a-şi vizita părintele. Vroia să-l convingă asupra sincerităţii soţului el.

Bătrânul Thomsen locuia singur. Ţinea numai o menajeră bătrână, care se îngrijea de gospodărie. Anny avea o cheie de la uşa casei, încă de pe timpul când locuia împreună cu tatăl ei.

Intrând înăuntru, Anny scoase un ţipat de spaimă. Bătrânul Thomsen zăcea mort pe parchet, în biroul său.

Anny puse imediat mâna pe telefon şi chemă pe medicul casei, care sosi peste câteva minute. După ce examina cadavrul, medicul ajunse la constatarea că Thomsen murise cu o oră înainte. Întrebat de Anny dacă tatăl ei încetase din viată din cauza unui acces de cord, boală de care suferea, medicul clătină gânditor din cap şi răspunse:

— Nu, nu e vorba, de un atac de cord, ci de o crimă!

Anny scoase din nou un strigăt.

— Pentru Dumnezeu! exclama ea. Tata a fost omorât? Dar cine ar putea fi criminalul?

Medicul ridică din umeri. Îi era milă de biata femeie, dar nu putea să-i ascundă adevărul. De altfel, îi incumba datorită să anunţe şi poliţia.

După o jumătate de oră, o comisie poliţienească sosi la faţa locului. Medicul legist însă, nu-şi putea explica precis cum murise Thomsen. Nu se îndoia totuşi că bătrânul fusese omorât.

La percheziţionarea camerei, nu se găsi nimic suspect.

Dar unul din poliţişti, găsi pe parchet o bucată de hârtie. O ridică şi apoi o aruncă din nou jos. Pe biroul lui Thomsen fu găsit şi un plic, adresat lui. Dar cum plicul era gol, fu aruncat şi el în coşul de hârtii.

Anny vru să se ducă imediat la biroul soţului ei, pentru a-i

comunica cele întâmplate. Nu îndrăznea însă să facă lucrul acesta, deoarece o obseda o bănuială ciudată. Reflectă îndelung, până ce sa ia o hotărâre. În cele din urmă, se decise să se adreseze clubului Excentric, cu rugămintea de a însărcina pe Percy Stuart să clarifice această crimă ciudată.

....

Mister William Spencer preşedintele Clubului Excentric, consimţi ca Percy Stuart să fie însărcinat cu clarificarea misteriosului caz.

Tânărul sportsman primi politicos pe tânăra femeie, care îi spuse, cu voce jalnică:

— Mă numesc Anny Morley! Mister Spencer mă trimite cu această scrisoare la d-ta. Tatăl meu, Harry Thomsen, a fost găsit astăzi mort în biroul său!

Percy Stuart citi scrisoarea şi reflectă câteva minute asupra noii sale însărcinări. El cunoştea personal pe armatorul Morley, aşa încât nu avu nevoie să ceară îndureratei femei decât numai unele explicaţii mai amănunţite, cu privire la asasinarea tatălui ei.

El ascultă atent pe Anny, care-i povesti, foarte sincer, tot ce se întâmplase între soţul ei şi bătrânul Thomsen. Din spusele femeii, Percy îşi dădu seama ca ea nutreşte oarecare bănuieli împotriva soţului ei, deşi încerca să le ascundă.

Percy dădu din cap, gânditor.

— Fireşte, e foarte regretabil că poliţia nu e în stare să dea de urmele criminalului! Dar d-ta n-ai nicio bănuială?

Ea clătină din cap.

— M-am gândit mult asupra cazului, dar n-am ajuns la nicio explicaţie. Numai un singur lucru mi-a rămas suspect: când am intrat în biroul tatei, ardea o lumânare într-un sfeşnic de pe o măsuţă, iar pe parchet se afla această bucată de hârtie. O parte din hârtie, mi se pare că a ars. Poate că bucata aceasta de hârtie prezintă vreo importanţă!

Anny scosese din poşeta ei bucata de hârtie, pe care o întinse lui Percy Stuart. Acesta o examină amănunţit şi constată că avea o margine întunecată, ca şi cum ar fi fost într-adevăr arsă. Lucrul acesta îi dădu de gândit.

După câteva minute, Percy ridică capul şi întrebă:

— Vrei d-ta, într-adevăr, să mă ocup de această chestiune?

— Da, mister Stuart; ţi-aş fi recunoscătoare, dacă ai reuşi să

faci lumină în această chestiune enigmatică!

Percy o mai întrebă:

— Soţul d-tale a aflat despre crima comisă?

— Nu, nu m-am putut încă hotărî să-i comunic telefonic cele întâmplate. M-am dus mai întâi la mister Spencer, iar de acolo am venit direct la d-ta. Va trebui însă să comunic totul şi soţului meu.

Cuvintele bietei femei păreau atât de nesigure, încât Percy Stuart ştia destul. Desigur că Anny Morley îşi bănuia bărbatul. Percy se uită la ea cu priviri pătrunzătoare.

— Îmi poţi ajuta ca, pe timpul nopţii, să pătrund neobservat în biroul soţului d-tale? S-ar putea să găsesc acolo ceva interesant!

Ea consimţi, dând din cap.

Apoi, Percy discută cu ea mai multe amănunte, în privinţa celor ce trebuiau să urmeze noaptea. După aceasta, Anny Morley îşi luă rămas bun de la el.

——————————

III. Bănuieli grave

Târziu noaptea, Percy Stuart se strecură în biroul lui William Morley, cu ajutorul cheilor, pe care le primise de la soţia acestuia.

Tânărul sportsman examină amănunţii biroul şi camerele alăturate. El nu găsi urme prea multe, dar totuşi cele găsite erau de mare importanţă.

Astfel, Percy găsi un plic al unei scrisori de valoare, care purta adresa decedatului Harry Thomsen, precum şi indicaţia că se află înăuntru cinci sute mii de dolari. Dar plicul era gol şi fusese aruncat, mototolit, într-un coş de hârtii.

Percy mai găsi şi o scrisoare, cu următorul conţinut:

> «Am neapărată nevoie de alţi bani. Aşteaptă-mă mâine dimineaţă, la orele 10, în biroul d-tale!
>
> Swami«.

Swami! Dar acesta era doar tânărul din Indii, pe care Percy Stuart îl văzuse în restaurantul hotelului Middleton, acum câteva zile. Ce legături să existe între Morley şi acest om! Percy Stuart trebuia se află lucrul acesta.

El părăsi pentru o jumătate de oră biroul. Apoi, se întoarse din nou, şi deşurubă receptorul telefonului, înlocuindu-l cu un alt receptor, de aceiaşi formă. Noul receptor însă, constituia cea mai modernă inovaţie. Avea înăuntru un minuscul aparat de televiziune, datorită căruia imaginea persoanei care ţinea receptorul în mână, era proiectată pe un cadran din peretele locuinţei persoanei cu care vorbea la telefon.

A doua zi dimineaţa, după ce Morley plecă de acasă, soţia lui primi o scrisoare prin servitorul lui Percy Stuart, prin care era rugata ca, la orele 10, să vină la el.

Anny răspunse invitaţiei. Percy o primi politicos în biroul său şi o rugă ca, sub un pretext oarecare, să-şi cheme bărbatul la

telefon. Imediat ce d-na Morley obţinu legătura cu soţul ei, imaginea acestuia apăru clară pe un mic ecran improvizat, de pe peretele biroului lui Percy. Alături de imaginea lui Morley, apăru şi cea a unui tânăr, stând lângă biroul celui dintâi, într-o atitudine ameninţătoare.

Percy Stuart se adresă tinerei femei:

— Cunoşti pe acest om?

— Nu, nu-l cunosc! răspunse ea, clătinând din cap.

— Ei bine, află că individul acesta mi-e foarte suspect şi că, prin arestarea lui, voi clarifica asasinarea tatălui d-tale.

Anny Morley, foarte nedumerită, ceru explicaţii lui Percy. Dar acesta, o rugă să-l lase singur. Anny îşi luă rămas bun şi plecă acasă.

Pe la orele 2 după amiază, câţiva poliţişti intrară în locuinţa lui Morley şi-l arestară sub învinuirea că şi-ar fi omorât socrul. Morley protestă energic, dar fără niciun folos.

Între timp, Percy Stuart era ocupat cu bucata de hârtie, pe care i-o adusese Anny. El ţinuse hârtia în lumina unor becuri electrice puternice, dar nu reuşise să constate nimic. Apoi, o înmuiase în diferite substanţe chimice, spre a constata dacă nu e vorba de o scrisoare secretă. Uscând-o însă din nou, nu constată iarăşi nimic.

În cele din urmă, Percy se gândi că hârtia e poate scrisă cu un fel de cerneală simpatică, care devine vizibilă numai sub influenta căldurii.

Luă deci din nou hârtia şi o aşeză deasupra unei lumânări aprinse. Sub influenţa căldurii, hârtia începu să emane un fum cu miros greoi şi foarte suspect. În apropierea lumânării, se afla colivia unei mici păsărele exotice. Fumul pătrunse în această colivie, iar păsărică muri după câteva clipe.

Percy Stuart sări de la biroul său şi stinse imediat hârtia, care începuse să ardă. Apoi, deschise repede fereastra, lăsând să pătrundă aer înăuntru. Tânărul sportsman se aplecă afară, respirând aer curat. Camera se goli de fum.

După câteva minute, Percy îşi aprinse o ţigară, meditând îndelung. Făcuse o constatare de mare importanţă. Peste puţin timp, se auzi soneria. În birou, intră Bill Newton, ajutorul lui Percy.

— Ai reuşit să afli ceva? îl întrebă el.

— Da, mai întâi am aflat unde locuieşte tânărul din Indii. Are

un apartament în cartierul Hudson, unde locuieşte împreună cu un servitor şi cu o femeie.

— Probabil soţia lui!

— Nu, nu e soţia lui. Am tras de limbă pe servitor şi am aflat de la el, că nu-i soţia stăpânului său. Se foloseşte însă de ea în anumite scopuri. Servitorul mi-a mai spus că femeia aceasta a plecat într-o zi de acasă, complet deghizată. Asta e totul ce mi-a spus.

Percy Stuart dădu din cap.

— Foarte bine! spuse el. Am impresia că tânărul acesta e un individ foarte rafinat.

Apoi, Percy plecă în oraş şi-şi procură din partea inspectorului de poliţie Mac Fadden o autorizaţie, în baza căreia putea să viziteze pe Morley la închisoare.

În celula lui Morley, Percy îi spuse că situaţia lui e destul de gravă, dar că va încerca totuşi să-i vină în ajutor, pentru a spulbera învinuirile ce i se aduc. În acest scop însă, îi ceru să fie sincer şi să-i spună, în modul cel mai amănunţit, cauzele pentru care se lăsase şantajat de tânărul din Indii.

William Morley fu sincer şi povesti totul.

Apoi, Percy îl întrebă:

— Când ai trimis scrisoarea de valoare socrului d-tale, a mai fost cineva la d-ta în birou?

— Da, a fost Swami! De fapt, a intrat în momentul în care terminam să scriu adresa pe plic şi vroiam să pun banii înăuntru. Când a intrat Swami, am ascuns repede banii în sertar şi am dat plicul la o parte. După plecarea lui, am vrut să puii banii în plicul pe care-l scrisesem. Se încurcase însă probabil printre celelalte hârtii de pe birou, aşa că nu l-am mai găsit. De aceia, m-am dus pentru câteva clipe în camera alăturată, de unde am luat un nou plic. Am scris iarăşi adresa, şi am pus banii înăuntru, lipind plicul. După aceasta, am trecut din nou în camera alăturată, de unde am luat un baton de ceară, cu care am aplicat sigiliile pe plic. La sfârşit, Morley adăugă:

— Pot să jur că am predat plicul la poştă şi că n-am omorât eu pe socrul meu!

Percy îşi luă rămas bun, asigurându-l, încă odată, că va face tot posibilul să-l ajute.

………………………………………………………………………………

În seara aceleiaşi zile, automobilul lui Percy, în care se mai

afla ajutorul său Bill, inspectorul de politie Mac Fadden, precum şi doi poliţişti, se opri în faţa unei case sărăcăcioase, din cartierul Hudson.

Percy Stuart şi însoţitorii săi se urcară la etajul întâi, unde se afla locuinţa lui Swami. Bătură la uşă, dar nu primiră niciun răspuns.

În cele din urmă, poliţiştii pătrunseră cu forţa înăuntru, sfărâmând uşa. Swami fu surprins împachetându-şi lucrurile în mai multe valize. Când inspectorul Mac Fadden îl declară arestat, punându-i cătuşele, se auzi o voce de femeie, din camera de alături.

Uşa dintre cele două camere fiind încuiată, poliţiştii o sparseră şi pe aceasta. Înăuntru dădură de o femeie necunoscută. Era femeia de care se folosise Swami, spre a-şi ajunge scopurile. Dar fiindu-i teamă să nu dispară, o ţinea închisă în locuinţa lui.

Ambii fură transportaţi la prefectura de poliţie. Cu prilejul percheziţii din camera lui Swami, inspectorul Mac Fadden găsi suma de 480.000 de dolari, care fu sechestrată.

La prefectura de poliţie, Percy ceru ca Morley să fie adus în camera inspectorului Mac Fadden.

După sosirea acestuia, Percy povesti color prezenţi cum reuşise să clarifice atât furtul celor 500.000 de dolari, cât şi asasinarea lui Thomsen:

— Swami a intrat în camera d-tale, mister Morley, tocmai în momentul când vroiai să introduci banii în plic. Când d-ta ai părăsit camera pentru câteva momente, pentru a aduce din camera alăturată suma de 1.000 de dolari, pe care ţi-a stors-o cu ameninţări, el a şterpelit plicul cu adresa scrisă, precum şi batonul de ceară, care se afla pregătit pe birou. Swami a tăiat firul electric al soneriei. Aceasta a făcut-o, ca să nu poţi chema servitorul şi ca să te duci singur, pentru a doua oară, în camera de alături. Aşa s-a şi întâmplat.

El s-a prefăcut numai că pleacă. S-a oprit însă în coridor şi s-a uitat prin gaura cheii. Când d-ta, negăsind plicul, ai trecut în camera alăturată, ca să aduci un altul, Swami a intrat înăuntru şi s-a ascuns după perdea. În plicul pe care-l şterpelise, a introdus bucăţi de ziar vechi şi l-a lipit. D-ta ai adus un nou plic, i-ai scris adresa şi ai vârât înăuntru cei 500 de mii de dolari. După aceasta, ai lipit plicul şi ai căutat batonul de ceară, ca să-l sigilezi. Dar şi batonul fusese şterpelit de individul ascuns după

perdea. Din nou ai trecut în camera alăturată, ca să aduci alt baton. În timpul acosta, Swami a înlocuit plicul cu bani de pe birou, cu primul plic, în care pusese bucăţi de hârtie. Totodată, a avut timp să se strecoare afară. D-ta ai sigilat plicul în care se aflau bucăţile de hârtie şi l-ai dus la poştă, cu credinţa că sunt bani înăuntru. Acest plic l-ai expediat lui Harry Thomsen.

Morley rămase zăpăcit. Acum, el înţelegea totul. Dar cu vocea tremurândă, mai întrebă:

— Şi cine a omorât pe socrul meu?

— Tot Swami! El a trimis socrului d-tale o bucată de hârtie într-un plic. Thomsen deschizând plicul şi văzând că nu e scris nimic pe hârtie, a apropiat-o de o lumânare aprinsă, crezând ca e vorba de o cerneală simpatică, care apare în evidenţă sub influenţa căldurii. De fapt, hârtia era îmbibată nu o otravă puternică. Fumul produs sub influenta căldurii a cauzat moartea socrului d-tale. Swami în procedat astfel, fiind convins că bănuiala va cădea asupra d-tale.

Morley întreba din nou:

— Dar ce e cu prima mea soţie? Trăieşte ea într-adevăr?

— Femeia, care s-a introdus în casa d-tale seamănă cu decedata d-tale soţie. Swami a forţat-o să te viziteze, pentru ca apoi să te poată şantaja. De fapt, soţia d-tale e moartă. Dar d-ta, din cauza asemănării complicei lui Swami, te-ai emoţionat şi ai crezut că femeia aceasta e într-adevăr fosta d-tale soţie.

La judecarea procesului, Swami fu condamnat la muncă silnică pe viată. Complicea lui se alese numai cu câteva luni de închisoare.

Dar după clarificarea cazului, clubul Excentric trimise lui Percy,

Cea de a 155-a însărcinare.

«Miss Violet Warner întorcându-se dintr-o călătorie prin Europa, şi-a găsit acasă întreg personalul de serviciu schimbat. Ducându-se la logodnicul ei, a găsit, de asemenea, personalul de serviciu schimbat. Din ambele părţi i s-a spus că, după cum toată lumea ştie, n-ar fi fost în Europa, ci că a plecat la Springfieid cu logodnicul ei, spre a se căsători acolo.

Cum probabil că o vorba de o substituire de persoane, Percy Stuart e însărcinat să clarifice cazul«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 156 de volume:

79. Doamna cu crin.
80. Regele şahului.
81. Patru săptămâni între apaşi.
82. Vinovat sau nu?
83. In ghiarele pasiunii.
84. Omul din lună.
85. Castelul depe Rin.
86. Carnavalul din Veneţia
87. Sărmanul milardar.
88. Patru săptămâni actor de cinema.
89. Banditul d... BlackHills.
90. Intre caniba...
91. Fata Morgana.
92. Cantonul 11...
93. Fortul Stephenson.
94. Fantoma Galbănă.
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia morţii
97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne din Rio Ci...
99. Prinţesa do...ilor
100. Testament...
101. Unde este capitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul ingheţat.
107. Copilul tribului.
108. Minune
109. Ţara lui Robinson
110. Regina din Takuravă
111. Puşcăriaşul din Noua-Caledonie
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu biciclet...
114. Războiul iepurilor.
115. Insula Fericitilor.
116. Ste...ua.
117. ... Kaffa.
118. Sabia lui Napoleon
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerşetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete.
126. Dragoste de ţigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres
130. Misterele Fortăreţei.
131. Secretul Mumiei
132. Secretul Stâl...ului
133. Sub străzile New-Yorkului.
134. Schimb fatal
135. Seru...
136. Misterul Moar...ei.
137. Călugărul din Lincoln.
138. Crima în Film.
139. Moartea lui Vanderstyft.
140. Crima din ziua independenţei.
141. Dispariţia doctorului Jekyll.
142. Per...ele.
143. Falsificatorii de bancnote.
144. Casa Groazei
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tavernei de Opium.
147. Mesagiul din Martie, partea I-a.
148. Mesagiul din Martie, partea II-a.
149. Omul cu ochii de pisică
150. O Escrocherie îndrăzneaţa
151. Enigma Vilei Hale.
152. Bancnota No 333444.
153. Clubul Cocoşatilor.
154. Moartea indiană.
155. Rolul dublu.
156. Loja misterioasă.

Noui volume în pregătire!

Editura „Excenrric Club", Cernăuti, Căsuţa Poştală 28.
Aprobat deServ. Cenz. al Pref.. jud. Cernăuti 18-5 1934.